

Forfatter: Drachman, Holger Henrik Herholdt

Titel: BREV TIL: Hegel, Frederik Vilhelm FRA: Drachman, Holger Henrik Herholdt (1879-11-28)

Citation: Drachman, Holger Henrik Herholdt: "BREV TIL: Hegel, Frederik Vilhelm FRA: Drachman, Holger Henrik Herholdt (1879-11-28)", i *Frederik V. Hegel - Et mindeskrift (2. bind)*, FR. Bagges Kgl. Hof-Bogtrykkeri, s. 216. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001652518-000-shoot-L0016525180000140.pdf> (tilgået 13. juli 2024)

Anvendt udgave: Frederik V. Hegel - Et mindeskrift (2. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Øster Søgade 108. Ø.
28 Novbr. 79.

Kære Hr. Justitsraad Hegel.

Jeg har siden igaar tænkt paa Deres Forslag om de 3000 af Lars Kruse, og jeg kan ikke nægte at jeg er bleven lidt ængstelig ved denne Stigen i Oplagets Størrelse. Jeg ved jo ikke s. 217 engang, om Honoraret tager i Forhold de samme Skridt. Mener De dog ikke, at det var rigtigst at sikre et 2det Oplag af en saa kurant Bog, som jeg haaber at Lars K. skal være, ved ligesom Digtsamlingen at holde sig paa de 2000? Det er jo endda et stort Oplag.

Det Vigtigste er jo dog, at vi faar slaaet den Kendsgerning ordenlig fast ude i det ærede Publikum, at en ny Bog af Drachmann er noget man værsaagod skal gaa hen og læse straks; og jeg tror med Hensyn netop til »Lars Kruse« og den Slags Fyre, at et 2det Oplag er ensbetydende med et 3die. Men saa maa man ogsaa gøre ham Vejen let ved første Oplg., og skulde i eg sige noget, burde han snarere komme ud i 1500 end i det Dobbelte. Jeg tror nu, at den Fyr — og idetheletaget. den Genre — er sikker nok.

Jeg er bleven lidt ængstelig herved, især naar jeg tænker paa mine pekuniære Forpligtelser overfor Dem og at De maaske skulde ville forcere Afviklingen heraf ved nu og i Fremtiden at udvide Oplagene af dem iblandt mine Skrifter, hvoraf der kan ventes et større Salg straks ude blandt Publikum. Jeg forstaar mig ikke meget paa Reguladetri, men jeg formoder at der for Forlæggeren med Oplagets Størrelse følger større øjeblikkelig Gevinst. Hvis dette forholder sig saa, da maa jeg atter gentage min Ytring til Dem ude hos mig: Det gør mig ondt, at De ikke stoler mere paa mig o: paa min litteraire Stilling og navnlig Fremtid som Forfatter. Hvad jeg hidtil har savnet, det er et trygt Hjem. Det har jeg faaet; det ved De selv, og derfor kan jeg nu bruge baade min Tid og mine Kræfter ganske anderledes end før. Lad da ogsaa være, at f. Ex. min store Digtsamling, idet den angriber Forskellige og rører ved mangen en øm Side, vil finde Modstand og blive angrebet: Det er dog kun om nogle ganske faae Aar det drejer sig; Modstanden vil ophøre og jeg vil blive kanoniseret som »Ungdommens Digter« (ganske som Ploug i sin Tid) saasnt de gamle Kanuter ere blevne bragte til den Tavshed, hvorpaa vi arbejder over hele Linjen. Saa længe mine Digtninger, hvadenten det er Vers eller Prosa, indeholder den Marv og Kraft, den Frihedsstræben og den Farveudvikling, som endnu stedse holder enhver Rival i ærbødig Afstand, (selvom der knaldes lidt med Pisken engang imellem) saa længe er der ingen Fare for at mine Bøger skulle savne Publikum.

Dette tror jeg ogsaa, at De og jeg ere saa temmelig enige om. Men i Deres Egenskab som en Mand, der taler med saa s. 218 mange forskellige Mennesker og læser saa mange forskellige Udtalelser, synes jeg nu og da at spore en Grund til Frygt hos mig for. at De skulde lade Dem paavirke eller skræmme i min Disfa veur. Det bør De imidlertid ikke, kære Hr. Justitsraad Hegel. De bør stole paa mit Talent og paa de gode Hænder, hvori Traaden til dette Talent nu er lagt. Jeg ved, at De som Forretningsmand skylder Deres Forretning alle mulige Hensyn. Men har De i Grunden noget at frygte i saa Henseende overfor mig? Jeg tror det ikke. Jeg ved, hvad jeg har paa Stapelen for det næste og de kommende Aar. Det er lutter »kurante« Ting, som man siger. Jeg ved desuden, at med hvert Aar skyder et nyt Hold af den Ungdom op, der skal bære en Digter frem af min Natur. Man har kaldt paa mig baade fra Studenterverdenen og fra Seminaristerne. Jeg ved desuden igennem min Faders ikke ringe Kendskab til Hovedstadsintelligensen, at en stor Del af denne, som ikke lader sig skræmme eller vildlede af nogle Blade, stedse med Interesse følger min Udvikling. Jeg ved sluttelig, at jeg netop ved at forherlige det Sunde, Friske og Djærve, og være »Smaafolkernes« Talsmand samtidig med at jeg er Heltenes, er i den fuldeste Overensstemmelse med mig selv, mit Talent og mit Folk.

En saadan Digter kan man »holde« en Del paa, udenat risikere noget.

Ikkesandt?

Saa lad os da tage den ganske rolig, og lade Udviklingen baade materielt og intellectuelt gaa sin jevne Gang, uden Forceren. Jeg kan sige saa meget, at hvis jeg havde nogle Penge tilovers, vilde jeg tage Aktier i mig selv. Og det er ikke saa lidt sagt.

Med en venlig Hilsen

Deres hengivne
Holger Drachmann.